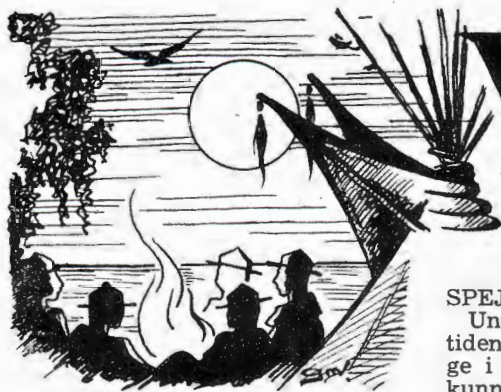

Ved lejr bålet

ede visir og viser,
hvem de er, og hvor
de hører til.

SPEJDERLEJRE

Under besættelsen var det undertiden vanskeligt at komme til at ligge i lejr så tit, som man tidligere kunne, og derfor blev spejderne ikke så lejrvalte, som spejdere ellers var. Det medførte en hel del klager fra lejrpladsernes ejere over dårlig orden i lejrene og uordentligt efterladte lejrpladser. Adskillige »tropsbånd« fik dengang et mindre godt ry på sig. Men det er glædeligt, at jeg kan sige, at man nu er kommet over det. Sidste år hørte korpset ingen klager, men mange rosende ord, og forhåbentligt vil også din trop til sommer være med til at hævde spejdernes ry som gode lejrsportsmænd.

GOOD TURNS.

er et engelsk ord og betyder: Gode gerninger. Det var Baden-Powells idé, at hvis man kunne få hvert eneste menneske i verden til at tænke på, at de hver dag bevidst skulle gøre blot en ganske lille ting for at glæde andre, ville verden blive bedre, for så ville det

gå alle folk i blodet, at man skulle være hjælpsom. Gør du din daglige good-turn? Måske synes du, at det er lidt flovt eller lidt barnligt. Men for et årstid siden sagde en ung spejderfører til mig: »Der er nu noget særligt over for gamle spejdere fra korpsets ældste tid. Jeg var til en skolefest på min gamle skole og gik ud i gården for at trække lidt frisk luft. Jeg så da en af disse tidligere spejdere, en skibsfører og stor forretningsmand, rejse en bænk op, som var væltet. Jeg skammede mig som spejder over, at det ikke var faldet mig ind.«

Det var jo en lille ting, ikke nogen bedrift, men det viste denne unge fører, at det måtte være en særlig indstilling, som fik den gamle spejder til at gøre sådanne små gerninger, men sikkert også mange af større værdi. Det er en indstilling af den art, man får, hvis man hver dag finder ud af at gøre blot en lille smule for at følge spejderlovens bud om at være hjælpsom. Her var det en stor, voksen mand, der gjorde en lille ting, men der er hver eneste dag mange små ting, som vi alle — også du — kan gøre for at være hjælpsom.

OVE HOLM

DIT TROPSBÅND

Der er få mennesker herhjemme og ude i verden, som ikke er klar over, at vor uniform viser, at vi er spejdere. Det er en verdenkendt uniform. I bærer korpssmærke, et af de mest særprægede korpssmærker i vor internationale bevægelse, og ved jamboreer, hvor spejdere udveksler tegn og mærker for at have en erindring med hjem fra de fremmede spejdere, de har mødt, har der været budt meget — også penge — for et dansk korpssmærke. Og når de udenlandske spejdere hører, at det ikke kan fås i bytte, bliver de meget imponeret. I er sikkert klar over, at kun de spejdere, ulve og førere, som er aktivt med, har det mærke; når man udtræder af korpset, må man aflevere det, for det er korpsets ejendom.

Men under jeres korpssmærke sidder tropsbåndet. Det viser, at alle I, der bærer det, hører sammen og i fællesskab er ansvarlig for tropens rygte og ære. Det forpligter jer. For hvad I gør af godt og rigtigt, tjener den trop til ære, hvis navn I bærer. Og hvad I gør af forkert og urigtigt falder tilbage på troppen og jeres tropskammerater.

Der står i en sang, I ofte synger: »Når mænd jeg kasted' min handske, opslog jeg min ridderhjelme, de så jeg var Holger Danske og ingen formummet skælm«. Når ridderne i gamle tider udfordrede en anden til dyst, kastede de deres ene strids-handske for foden af den, de udfordrede. Og en ridderhjelme var sådan indrettet, at den helt dækkede ansigtet, men havde et stykke, der kaldtes »visiret«, som dækkede øjnene. Det var kun ugeringsmænd, som holdt sig skjult; en ridder løftede visiret op for at give til kende, hvem han var.

Og sangen fortsætter: »Vil Dansken i verden fægte, men dølger åsyn og navn, jeg ved hans ånd er ej ægte.« Denne sang giver udtryk for mandighed og ærlighed, og at en mand står ved, hvad han siger.

Tropsbåndet er spejdernes opslå-

Maj

Rådvad (fot. Sigvart Werner)

Danmarks Naturfredningsforening

EN GOD SPØG

En ung student var engang på fodtur med sin lærer, en professor, der var kendt for sin venlighed mod alle. På turen kom de forbi en mark, hvor en fattig mand gik og arbejdede. Han havde taget sine gamle sko af og stillet dem fra sig ved grøfttekanten. Studenten fik øje på dem og sagde til professoren:

»Lad os spille den mand et puds. Skal vi ikke gemme hans sko og skjule os selv bag buskene her? Så kan vi se hans forbløffelse, når han opdager, at skoene er borte.«

»Unge ven,« svarede professoren, »man skal aldrig more sig på andres bekostning. Men De er rig og kan skaffe Dem selv en meget større glæde ved hjælp af manden dér. Læg en dukat i hver af hans sko, og lad os så skjule os bag buskene og se, hvad han gør, når han opdager mønterne.«

Studenten gjorde, som professoren ønskede, og de gemte sig derpå

begge bag buskene, der voksede tæt ved. Kort efter var den fattige mand færdig med sit arbejde og kom over marken hen til grøfttekanten, hvor han havde stillet sine sko

Tegning af THORA LUND

fra sig. Han stak foden i den ene sko, men da han mærkede noget hårdt, bøjede han sig ned for at se, hvad det var. Den største forbav-

selse prægede hans ansigt. Han stirrede på mønten, vendte og drejede den atter og atter. Så kikkede han rundt til alle sider, men opdagede ingen. Endelig stak han mønten i lommen og ville nu tage den anden sko på. Derved fandt han den anden dukat og blev endnu mere forbavset. Følelserne overvældede ham ganske. Han bøjede knæ, så op mod himlen og brød ud i en inderlig takkebøn, hvori han talte om sin syge hustru og sine børn, der halvsultede, men som nu ville kunne få god mad i lang tid, takket være den ukendte velgører. Studenten stod bag buskene, dybt bevæget med tårer i øjnene.

»Ja,« sagde professoren til ham, da den fattige mand var gået, »nu er De vist mere glad, end hvis De havde gemt den stakkels mands sko for ham.«

Den unge mand svarede: »De har lært mig noget, jeg aldrig vil glemme. Nu forstår jeg først rigtig sandheden af ordene: »Det er bedre at give end at tage.«

GRAV stridsøksen OP!

At det må have været en frygtelig strid, der har været udkæmpet i egnene nord for hovedstaden, får man et levende indtryk af gennem den gamle høvdings manen til kamp:

Ikke i mands minde er der blevet tilføjat vor gamle og hæderkronede stamme en lignende fornærmelse. Aldrig, så længe vore pile syngende og fløjtende jagtens vilde og blodberuste vise har forladt bustrengens dirrende midte, har nogen vovet at besudle Ermelundsstammens skalpekransede navn, som nu for nylig, da de hvide mænd med ildrørene og de farveløse ansigter med langt hår på hagen sendte vor stamme et budskab, hvis ord var skrevet med snavs og hundeblood.

Bisonjægere og frygtløse krigere, I kender forhistorien:

I de sidste tolv måneskifter har »Nybyggerne«, som blegansigterne kalder sig, under førerskab af den tvetungede slangens søn, hvis navn er general George Anderson, stedse ved deres formastelighed og støjende færden i skovene skræmt vildtet væk fra vore nedarvede jagtmarker til stor fortrydelse for vore jagende brødre.

Intet lå imidlertid Ermelundsstammen fjernere end at gengælde ond med ond. — TVÆRTIMOD. Med deres sædvanlige og vidtbe kendte sagtmødhed sendte vore klanhøvdinge blegansigterne et budskab, hvori de med milde og venskabelige ord samt forsikringer om vor højagtelse på det venligste anmodede de hvide nybyggere om at være lidt mindre kæphøjroastede.

MEN — kunne man vente sig andet af disse blegansigter, hvis tilstedeværelse på den røde mands jord er een uafbrudt fornærmelse, end dette svar, der ligner hundrede skrubtudser væltende sig i en mudderpøl:

Blafrende frynser!!! Ildelugtende stinkdyr!!!

Vi nedlader os hermed til at besvare jeres højst uforkammede og stupide smædeskraft. Forberedelser fra vor side er ikke nødvendige for at give jer den velfortjente afklapsning, I nu har sparet sammen til gennem et helt år. — Det skal være os en udsøgt fornøjelse at påtage os dette!

Indtil da — I yngel af Belsebub — må I hellere nummerere jeres knogler omhyggeligt og belave jer på at spille hovedrollen til jeres begravelse.

George Anderson,
general.

JEG KALDER JER NU, oh skalpebelæssede Ermelunds-krigere, til straffetogt mod disse hvide slanger, hvis løfter er som kunsthonning, og hvis handlinger er sorte som deres uvidenheds bundløse afgrund.

Lad Tam-tammens buldren kalde hver kriger tilbage fra ensomme jagtstier og varsle, at nu er tiden inde, hvor pile og knive skal hvæses.

GRAV STRIDSØKSEN OP (tør vaselinen af og sæt nyt skaft på)!

Jeg har talt!
Gamle Ravn.

„DANMARK“

melder: „ALT VEL“

En søspejder fra Vedbæk, Flemming Jensen, har været på vintertogt med »Danmark«. — Trods megen travlhed om bord, har Flemming holdt sit løfte om at fortælle os allesammen om nogle af de oplevelser, han har haft, mens han sammen med over hundrede jævnaldrende modtog den første uddannelse om bord på en af verdens stolteste sejlere — skoleskibet »Danmark«.

Den 8. september kl. 15,00 gled statens skoleskib »Danmark« ud af Københavns havn for en meget sagte brise.

På Langelinje-kajen stod der i tusindvis af forældre, søskende, koner, kærester, venner og bekendte til de 133 mand, der var om bord.

Efter et kort sommertogt i de danske farvande var vi endelig klar til at ta' ud på de vilde vover.

Op gennem Øresund havde vi ikke en gnist vind, vi tøffede roligt af sted med vore små 250 heste spændt for.

Vi havde hele bestyrelsesrådet plus prins Aksel, Gustav Rasmussen og Gunnar-Nu-Hansen ombord.

Under Kronborg stoppede vi maskinen, og medens vi sagte drev på Øresund, tog formanden for bestyrelsesrådet, baron Juel-Brockendorff, afsked med os i en lille tale, hvorpå en lille slæbebåd, »Bien«, kom op på siden af os og tog gæsterne i land.

Først da vi kom op på højde med Læsø, fik vi vind, og så gik det for en strygende vestenvind op mod Norges kyst. Det var ligefrem, som kunne vi mærke, at hele skibet frydede sig over at få lov til at sejle, men fornøjelsen var desværre alt for kort, for snart blev vi nødt til at krydse for at komme ud af Skagerrak. Tilmed fik vi tåge og lå en hel

nat i modbydelig tyk »ærtesuspe«. Selv om vi ærgrede os over, at vi ingen vegne kom, så var der alligevel noget betagende over det hele. Tågehornets træge brøl, skibsklokkerne, når der blev slået glas, sejlenes dasken, blokkenes piben og synet af sejlene, der næsten forsvandt i tågen, når vi vendte og gik over stag.

Den næste morgen fik vi atter vind, og så gik det ned over Nordøen, som var temmelig rolig. I nærheden af Doggerbanken kom der en Esbjergkutter på siden af os og spurgte, om vi ville have nogle fisk, og vi fik så forbindelse i stand ved hjælp af en kasteline. Efter et mislykket forsøg fik vi en hel sæk rødspætter over til stor fryd for hovmesteren og til lige så stor fryd for kabyssgasterne, der skulle gøre dem i stand. Til gengæld fik fiskerne en flaske whisky og en mængde breve, som de lovede at forsende.

Hidtil var turen gået godt; men da vi kom ned i kanalen, blev vejret helt tosset; det tog os 5 døgn at krydse igennem, ja det var så galt, at vi på et døgn kun løb 1 sømil!

Sådan noget kan jo godt slå humøret, der ellers var højt, lidt ned, og folket begyndte da også at blive lidt knotne; men det fik de nu ikke tid til ret længe, for da vi kom ind i Biskayen, fik vi den ene kraftige byge efter den anden og måtte arbejde som vilde for at bjerge og sætte sejl.

Samtidig med, at vi skumlede over vejret, måtte vi dog beundre naturen. Der var nemlig især ved solnedgang nogle ualmindeligt pragtfulde sammensætninger af alle regnbuens farver, ja det er faktisk svært at skildre, men der var i hvert fald alle de farvenuancer, som man kan tænke sig.

På hele turen nedover til Madeira gik vi normal søvagt; når jeg

siger normal, så er det kun normalt på »Danmark«.

Af de 116 mand bliver der hver uge stukket ca. 20 mand ud som »dagmænd«, enten på dækket eller i maskinen eller hos sejlmaskeren, når det er nødvendigt; desuden er der oppassere for alle officererne, specielt som messedrenge i salon og understyrmandsmessen. Kokken bliver heller ikke snydt, han får hver dag fire kok-rekrutter til at arbejde i kabyssen.

På den måde får vi alle et lille indblik i, hvordan det er at være f.eks. messedreng, kammerdreng eller sygepasser, og det kan jo komme til gavn senere i livet, når man engang er blevet styrmand og skal kunne sætte sig ind i alle forhold ombord i et skib.

Disse 20 mænd bliver pillet ud af de 4 skifter, så ikke et skifte bliver fuldkommen blokket. De resterende går vagt på den måde, at der er 2 skifter på vagt ad gangen; det ene har vagt på dækket, og det andet har om dagen undervisning og om natten lektielæsning. Vagten tørrer kl. 24—4—8—12—19. Det bliver ikke til megen søvn, men som regel nok.

Da vi ankom til Madeira, var der vel nok en hel del af de yngre der spærrede øjnene op, og man kunne høre udråb som f. eks. »Se dér, der er en palme«, og »det er vel nok nogle sjove både, de har her« o.s.v. Men da vi kom i land var der jo en hel del mere at se. Vi var på besøg på en vinfabrik og så de store fade, hvor Madeiravinene bliver lagret, og vi fik også nogle smagsprøver — det var noget, der var dejligt og værd at smage på.

Det, der morede mig mest på Madeira, var okseklæderne. Det var kaner og slæder, fuldkommen som vi bruger dem hjemme om vinteren. De kører på stålmeder, der gli-

(Fortsættes side 55).

Til vejrs i de 48 m høje master!

De var - -BEREDTE!

af Stanley Paske og John Sink

Skovmændene
BILL BAKER OG
FRANK LEE ER
PÅ SNIKNINGS
ØVELSE EN DAG
SAMMEN MED
DERES TROP

PAS PÅ DU
IKKE BLIVER
SET DERHENVEN-
NE!

SSH! VÆR
DU HELLERE
SELV LIDT ROLIG. DET
LYDER SOM ET
REGIMENT SOLDATER.

DER ER ENDNU INGEN DER
HAR SET NUMREN PÅ VORE
SKULDERTASKER

NE, MEN
DER ER ENDNU
1 KM TIL
LEJREN

HVAD LÅVER
I TO FYRE
HER?

OOPS!

DET
MÅ VÆRE
EN AF FOL-
KENE FRA
GRAVKOEN

TAG JER NU BARE ET LILLE HVIL,
INDEN I FORTSÆTTER.

JA, JEG TROR, VI
ER KOMMET GENNEM
AFSPERRINGSKEDEN

HØY, SE!
EN MAND
SKRIDER!

HJÆLP!
DER ER
ET SKRED!

HAN BLI'R
LEVENDE
BEGRAVET
AF SAND

SKYNDJER OG
HJÆLP! DER
KOMMER MERE
SAND SNART!

BARÉ HAN
DOG IKKE
BLIR KVALT

LØFT MIG OP
TIL HAM, SÅ
JEG KAN GIVE
HAM DENNE
SLANGE I
MUNDEN

HOLD DENNE I MUND-
DEN, SÅ KAN DE TRÆK-
KE VEJRET, SELV OM
DER KOMMER MERE SAND

NU SKRIDER
DET, SKYND
DIG, FRANK!

TYVE MINUTTER SENERE...

DIN OMTAN-
KE REDDEDE
MIT LIV

DET KU-
ENHVER HAR
FUNDET PÅ
DET VAR ET TRAF,
DET BLEV OS!

DET SKRIDENDE
SAND BEGRAVER DEN
FANGNE ARBEJDER

SKYND
JER OG GRAV!
- DET HASTER

HER ER HAN! VI HAR
NÅET HAM

HAN LE-
VER. SLAGEN
REDDEDE
HAM!

JA, MEN IKKE
ET TILFÆLDE AT
I SOM SPEJDERE VISTE
HVAD, DER SKULLE
GØRES!

DEN NYE TIGER -

— Jo, det skal nok blive et flot optog, når Tigerpatruljen marcherer ind på idrætspladsen: Jørgen i spidsen og vi andre bag efter i takt med ham —. Henry dansede henover gulvet med nogle komiske små hop, som løvrigt ingen virkelig halt fyr ville have kunnet præstere. De andre Tigre vred sig af latter.

Da lød der et kraftigt slag fra den plads, hvor patruljeføreren Niels sad. Alle så forbavset derhen, og latteren forstummede brat. Niels havde rejst sig. Hans høje, slanke skikkelse stod for enden af bordet; hans knyttede næve hvilede endnu på bordpladen. Hans kinder var blussende røde, og det virkede særlig kraftigt med hans lyse hår som baggrund.

Henry havde standset sin lattervækkende opvisning. Han så halvt spørgende, halvt betuttet på sin patruljefører. Niels gik ham helt ind på livet og så ham ind i øjnene. Den højre hånd var stadig knyttet. De andre drenge sad som på nåle. Niels, den rolige, altid beherskede leder, som de alle vidste var den bedste kammerat, man kunne få, ville han virkelig slå Henry? Det var ganske vist en noget grov spøg, men det var da ikke nødvendigt at tage sådan på vej, og da slet ikke for Niels.

Nej, Niels hævdede ikke hånden. Endelig talte han til dem: »Tro endelig ikke, at det er på grund af nogen form for medlidenhed, at jeg vil have Jørgen med i patruljen. Det ville Jørgen sikkert selv være den første til at betakke sig for. Det er ikke mere mærkeligt, at der er mangler ved hans ene fod, end at Ejvind mangler en fortand. Men når I ikke vil se det på den måde, så er det vel til ingen nytte at snakke mere om den sag. I vil ikke have en dreng, der halter som spejderbror, og jeg er efter dette af den formening, at jeg foretrækker Jørgens venskab for jeres.« Før drengene rigtig havde opfattet, hvad der var sket, åbnede han døren og gik.

Først da Niels var forsvundet, kom de andre Tigre til sig selv igen. Henry var den første, der sagde noget: »Du store kineser, hvad gik der af ham?«

»Hvad skal vi nu gøre?« spurgte Gunnar, der klæbde sin fregnede næse med en finger, der røbede, at han hjalp til i sin fars gartneri. Da ingen svarede ham, fortsatte han: »Der er ingen grund til at fortsætte mødet. Niels kommer vel til fornuft igen, så vi kan regne med at få et ordentligt møde i næste uge igen.«

»Jeg synes ikke, at vi bare skal skyde på Niels,« kom det forsigtigt fra Bent. »Du var nu lidt for grov, Henry.«

»Hold mund, dreng!« Henry var ikke oplagt til nogen irettesættelse nu. Han havde en ubehagelig følelse af, at kritikken var berettiget, og det gjorde ham ikke blydere

stemt. »Vi var jo enige om det, ja også I andre. Eller I mener måske, at vi, som den bedste idrætspatrulje i troppen, skal have Jørgen med? Vi er da ikke mere forpligtet til at tage ham end de andre patruljer.«

»Jo, det er sandt nok, at vi var enige allesammen,« svarede Kaj. Den tætbegygede fjortenårsdreng var ikke selv klar over, at han snakkede så roligt, fordi han ubevidst anstrengte sig for at ligne Niels. »Men du skulle nu ikke råbe alt for meget op om patruljens idrætsære, som du kalder den. Selv om der afholdes årlige tropskonkurrencer i idræt, som vi plejer at vinde, så er konkurrenceidrættens kun en ganske lille del af spejderarbejdet, ved du nok. Alligevel er jeg stadig enig med dig, Henry. Jeg synes, at patruljen er bedst, som den er. Vi seks har holdt sammen et helt år og kender hinanden.«

»Ja, ja,« afbrød Henry, »vi kommer vel ikke videre med den sag i dag alligevel. Det bliver tropsledelsen, som til syvende og sidst kommer til at tage afgørelsen. Når jeg nu ikke forsømmer noget ved det, tror jeg, at jeg vil stikke ned på stadion og se på kampene dér. Er der nogen af jer, der vil med?«

»Nej tak,« sagde Per dybt nede fra maven. Hans stemme var i overgang. »Det er jo kun B-holdene, der spiller i aften.«

»All right,« sagde Henry, »så går jeg alene. Adøns med jer!«

I sit inderste var Henry slet ikke så tilfreds med sig selv, som han gerne ville give det udseende af. Det var forbiroret kedeligt at blive uvenner med Niels. Lad gå med, at det var lidt dumt af ham, men det var nu også dumt af Niels. Forresten var der jo ikke nogen af dem, der var skyld i det hele; det hele kom fra en fraværende tredjemand, Jørgen. Jørgen kunne sikkert være god nok; Henry var forresten ikke sikker på, at han endnu kendte ham tilstrækkeligt. Jørgen havde jo kun boet i byen i to korte måneder. Men det var alligevel så sin sag for en patrulje som Tigrene at få et nyt medlem, som knapt nok kunne være med på en almindelig skovtur.

Henry vandrede videre i sine mørke tanker. Dårlig samvittighed er en ubehagelig følgesvend, og Henry gjorde, hvad han kunne for at erstatte den med det eneste brugbare, han i øjeblikket kunne finde: en oparbejdet modvilje mod den intetanende Jørgen.

Da blev han med et vækket af sine dystre betragtninger af skingrende hvin fra bilbremsen. Det gav et sæt i ham, og han gik helt ubevidst et skridt længere ind på fortovet. Så for han tilbage samme vej, han var kommet. Kun 30—40 meter bag ham var en militærbil bremsset op, så gummi- et

som sorte striber på gaden. Henry var hurtigt på pletten, men andre, som havde endnu kortere vej til ulykkesstedet var allerede stimlet sammen, da han nåede frem. Han pressede sig frem i forreste række og kom tids nok til at se en lille dreng blive båret ind i en privatbil, som stod parkeret dér. Det hele var overstået på et øjeblik. Lige efter satte privatbilen sig i bevægelse og suste ned ad gaden. Til sygehuset! for det gennem Henry; han kunne ikke forstå, hvorfor tanken gjorde et så stærkt indtryk på ham.

To betjente kom til og fjernede de nysgerrige. Øjenvidnerne til sammenstødet blev holdt tilbage for at afgive forklaring, mens Henry og andre som var kommet til senere, blev sendt væk. Henry fortsatte sin afbrudte vandring.

Men han havde rent glemt, at det var en fodboldkamp, han var på vej til. I stedet sang det ustandselig i hans hoved: For et halvt minut siden gik du over det samme gadekryds. Det kunne lige så godt have været dig, som nu var på vej til sygehuset. Og han kommer sig måske aldrig mere, måske dør han, eller måske — måske kommer han til at halte hele resten af livet.

Henry følte sig med et så usigelig tom. I sin oprevne og nervøse fantasi så han det hele for sig: aldrig mere lege med kammeraterne, aldrig mere spille fodbold på engen, aldrig mere slå de andre på tresmeters! Sådan var det altså, at Jørgen havde det!

Henry huskede ikke længere Niels' udtalelser til ham om, at Jørgen sikkert ville have sig frabedt, at nogen »synes, det var synd for ham«. Han var fuld af selvbebrejdelser: Hvorfor skulle han, Henry, have det så godt, mens andre, som f. eks. Jørgen, af skæbnens ubarmhjertighed skulle være afskåret fra det allesammen? — Måske, — Henry blev helt hvid om ørerne ved tanken, — måske har det hans onde tanker, der var skyld i, at den lille dreng blev kørt over?

Han rystede på hovedet og pustede luften ud gennem næsten, akkurat som han gjorde det på fodboldbanen, når han fik en bold lige i synet. Nå måtte han ikke blive sentimental og tøslet. Men han kunne ikke slippe den tanke, at han ved en tilfældighed var blevet gjort opmærksom på, at hans optræden ved patruljemødet havde været meget lidt spejdermæssig. Skulle han straks gå tilbage og fortælle det til de andre? Nej, de havde selvfølgelig forladt trophuset for længe siden. Det eneste han kunne gøre var at gå lige hen til Niels og give ham en undskyldning.

— Niels sad på en bænk ude i haven. Den er fin, tænkte Henry og satte kurs

mod bænken. For sent opdagede han, at der sad to drenge dér — og den anden dreng var Jørgen. Henry standsede rådvild et øjeblik, men Jørgen havde fået øje på ham og hilste muntert, så der var ingen vej tilbage. Niels så lige ud i luften, som om Henry ikke eksisterede.

Da slog en ide ned i Henry. Her var der ingen tid til at overveje for eller imod, og han gik lige på: »Har du fortalt det?» han så spørgende på Niels.

Niels så både forbavset og alvorlig ud. Han rystede på hovedet; han ønskede tydeligt nok ingen scener. »Jeg er lige kommet hjem, som du måske ved, og Jørgen gik forbi i det samme. Vi har bare siddet og sludret lidt om Jørgens fortid som spejder.«

»Den er fin, så vil jeg have lov til at fortælle det,« sagde Henry lettet. Han henvendte sig så til Jørgen: »Siden vi nu har fået et nyt medlem i patruljen, tænker vi på at fejre begivenheden med en bådture på søndag, hvis du har lyst til at komme med. Jeg låner min onkels motorbåd, og så tager vi ud til Skovholm, hvor alle tiders badestrand findes.« — han holdt forskrækket op, han havde nær fortsat — og det faste sand derude er en fin-fin idrætsplads.«

Jørgen så på ham og lo: »Du standsede så brat, du er måske ikke sikker på, at jeg kan svømme. Jo, det er i orden, i vandet kan jeg holde trit med de fleste af jer, tror jeg, skønt jeg først sidste år for alvor begyndte at svømme. Efter at jeg havde taget første klasesprøven, ville jeg jo også gerne have svømmmermærket.«

»Er du første klasespejder?« Henry mæbde af forbavelse. Selv havde han foreløbig haft nok at gøre med at slæbe sig igennem anden klases prøven. »Så har du vel også været patruljefører?«

Nu brød Niels ind i samtalen: »Det er netop det, han har, han har lige fortalt mig, og så passer det jo dobbelt fint, at han bliver medlem af Tigerpatruljen. Jørgen vil

helst ikke overtage en patrulje, før han er blevet lidt mere kendt med forholdene her. Men, Henry, du kan jo også bekræfte, at vores patrulje i et helt år har været uden assistent, fordi vi faktisk ikke kunne finde ud af, hvem af jer fem, der passede bedst til det.«

Henry nikkede ivrigt bekræftende, og Jørgen smålo. De kunne se på på ham, at han var lykkelig. »Nå, så begynder jeg nok på søndag på Skovholm, ikke?«

— Da Jørgen lidt senere gik hjem, gav Henry Niels de forklaringer, han syntes var de nødvendige, og sluttede: »De andre fyre i patruljen er sikkert enige med os, når vi nu snakker med dem igen, og Jørgen får heldigvis aldrig noget at vide om det tåbelige, der foregik ved mødet i dag.«

»Der er bare en ting, jeg må spørge dig om, Henry,« sagde Niels smilende, »hvad ville du have gjort, hvis jeg havde fortalt ham det?«

»Så måtte jeg naturligvis have givet ham en undskyldning — men jeg er sjæleglad over, at jeg slap for det. Nu får jeg i stedet besværet med at overtale onkel til at låne os motorbåden — men lidt straf skal jeg jo have.«

»Enig,« sagde Niels tørt.

— han nåede lige at se en lille dreng blive båret ind i en privatbil —

Velbekomme!

En rejsende i det mørkeste Afrika var engang så uheldig at falde i kløerne på en flok kannibaler. Han tabte dog ikke humøret af den grund. »Vil I æde mig,« sagde han, »så værsgo, men jeg vil vædde på, at I ikke kan lide mig!« Derpå tog han sin lommekniv frem, skar et godt stykke af sit ene ben og rakte det til høvdingen, idet han sagde: »Smag bare selv!« Høvdingen tyggede lidt på det, skar en grimasse og spyttede det langt væk!

Den rejsende levede på egnen i 50 år.

Han havde træben!

Depotet har det!!

— Jeg foretrækker altid en skarp kniv!

Klar til lejr sæsonen!!

Ligner du et omvandrende flyttelæs — som ham her — når du drager på lejr? Køb bogen »SPEJDERLEJRE« — den giver fuld besked om udrustning og en masse andet.

Pris kr. 4.85

Fås i depoterne.

VIDSTE DU DET?

Det var iagttagelsen af en kultur af mikroorganismer, der reagerede på en usædvanlig måde, som bragte den engelske videnskabsmand Fleming til at opdage det enestående lægemiddel, som hele verden nu kender: Penicillinet.

En redningsdåd var skyld i, at han fik mulighed for at udvikle sine anlæg for videnskabeligt arbejde: Som ung var han fisker i Skotland og reddede en dag en dreng fra druknedøden; som tak betalte forældrene hans studier.

Mange år efter frelste Fleming, takket være penicillinet, endnu engang den lille drengs liv — han var i mellemtiden blevet en stor mand — da denne led af en livsfarlig sygdom. Ved du, hvad den lille dreng hed? Hans navn var Winston Churchill!!

Øverst: Politimand inspicerer guldgraverlejren
Nederst: Snapshot fra fortets markettenderi

Ikke mindre end 98 2-mandshold fra troppe og divisioner landet over samt 3 norske og 3 svenske hold havde fulgt den i marts-nummeret af SPEJDERNES MAGASIN aftrykte proklamation fra The Royal Canadian Mounted Police og var stævnet til Fort Knox ved Milford i Canada (= »Hylkedam« ved Gelsted på Fyn) for at stille sig til rådighed ved eftersøgningen efter de fem forsvundne guldgravere.

Onsdag aften mellem kl. 16 og 2 nat strømmede skovmænd, dommere (60 ialt!) og hjælpere til Fort Knox, og eftersøgningsholdene fik tildelt deres lejrpladser. I alle de fem påskedage blev holdenes præstationer på lejr-sportens og madlavningens område bedømt. I eftersøgningsperioden arbejdedes der dels i 2-mandshold (f. eks. under hiken, natorienteringen og som nævnt madlavning og lejr-sport, og dels i 6-mandshold, bestående af tre 2-mandshold fra samme division. I korte træk så dagsprogrammet således ud:

ALLE FEM GU

Reportage fra LANDSS

Efter revejle kl. 7 og flagparade 7.25 lavedes morgenmad (havregrød), og kl. 9 tilkaldtes holdene ved at gruppe-bogstaverne morseses gennem fortets sireneanlæg. Der var så divisionsop-gaver for de $\frac{3}{4}$ af styrken, mens $\frac{1}{4}$ var på hike; fra kl. 13—15 middags-madlavning og fra 15—19 atter divi-sionsopgaver; kl. 20 lejr-bål for $\frac{2}{3}$ af det hjemmeværende mandskab og nat-orientering for resten ($\frac{1}{3}$!). Det hele gik slag i slag efter en i forvejen nøje tilpasset plan, og var nogen i tvivl, kunne besked fås ved nat og ved dag hos vagtkommandøren på fortet....

Pladsen tillader desværre kun en summarisk redegørelse for de næsten utallige opgaver, skovmændene stille-des på i disse fire-fem hektiske dage, men du kan jo selv spørge dem ud, hvis du er så heldig at være i en trop, der har haft skovmænd med på »Hyl-kedam«. Flere billeder vil fremkom-me i næste nummer af MAGASINET!

Hiken var en mandfolkeopgave.

Hver morgen kl. 6 vækkedes de ca. 25 hold, der skulle på hike den dag, og efter brødbagning og pakning af al udrustning undtagen teltet stillede de, klar til afgang. Ved hjælp af de ud-leverede kort, der kun bar canadiske navne, fandt de frem til en politi-mand, der videresendte dem til en fremskudt politipost, der lå i et endnu ikke kortlagt område og derfor måtte opsøges efter en kompasgang på ca. 3 km i vildsomt terræn. Herfra kom de til en politipost, hvor den vagt-havende var slået ned af et par mis-tænkeligt udseende guldgravere. Efter at have sendt besked herom hjem til fortet (på postens morseapparat) og modtaget ordrer, forbandt de manden og fik et løseligt signalement af de to volds-mænd, hvorpå forfølgelsen opto-ges. En bereden politimand, som de mødte undervejs, havde observeret de to forbrydere på vej ned til nogle fi-skere ved Alaska Bay.

Disse fiskere var stærkt opbragte over, at de to mænd fornylig havde hugget en båd og var sejlet over til den modsatte bred af den 300 m brede fjord, men ved hjælp af nogle gamle sejl og granris byggede holdene sejl-dugsbåde og vadede ud, indtil vandet blev dybt nok. Mange slap helskindet over, men en del fartøjer sank med mand og mus. En skovmand fra Her-ning istemte, da skuden gik under, stroferne: »— og det sidste suk i bøl-gen, da det stolte skib gik ned«! For alle hold var overfarten en skrap tørn, men næsten alle gik til opgaven med godt humør.

De to volds-mænd havde, inden de stjal robåden, provianteret, og da en melsæk havde været utæt, kunne spo-rene følges videre til en veritabel guldgraverlejr i Shawneeskov. Ved at udspørge guldgraverne og iøvrigt have øjnene godt med sig, havde holdene her mulighed for at få opklaret adskilligt. Dels befandt de to volds-mænd sig i lejren, dels lå der forskel-lige ejendele, der havde tilhørt de fem forsvundne guldgravere, som forøvrigt for nogen tid siden (ifølge oplysning fra guldgraverne i lejren) var taget til indregistreringskontoret på politista-tionen i en nærliggende by. Ankom-met hertil rapporterede holdene, hvad de havde hørt og iagttaget i guld-graverlejren, og af et brev, der var ef-terladt på stationen til to af de fem forsvundne guldgravere, fremgik det, at to af de øvrige tre havde fundet og under falske navne indregistreret en guldmine i et meget vildsomt terræn ved Porcupine River. I en hytte havde de efterladt en dagbog, der fortalte, at de følte sig forfulgt. Inden skovmæn-dene nåede frem til stedet for guld-minen og dagbogen, havde de hos en pelsjæger ved floden lavet mad og samlet kræfter efter den hidtidige van-dring på 25 km med fuld opbakning. Omsider ankom de af holdene, der nåede så vidt, til Yellow Creek, hvor ethvert spor af de fem guldgravere løb ud i sandet, og hvor de fik opfor-dring til — de to af natterne i silende regn — at bygge bivuakker. Næste morgen måtte de stå så tidligt op, at de kunne nå at føre deres rapport og være tilbage på Fort Knox inden kl. 9 (hvad ikke alle hold nåede), men så havde de også i de 24 timer tilbage-lagt en strækning på 34 km, flere steder i uvejsomt terræn.

ALLE FEM GULDGRAVERE OMKOM

Reportage fra LANDSSKOVMANDSTURNERINGEN i påsken

parade 7.25
regård), og
at gruppe-
nem fortets
divisionsop-
m, mens ¼
5 middags-
atter divi-
l for ¾ af
kab og nat-
). Det hele
rvejen nøje
en i tvivl,
og ved dag
fortet....

re kun en
de næsten
dene stille-
ktiske dage,
ge dem ud,
re i en trop,
ed på »Hyl-
l fremkom-
AGASINET!

gave.

tedes de ca.
te den dag,
kning af al
stillede de,
af de ud-
r canadiske
en politi-
dem til en
i et endnu
erfor måtte
ang på ca.
Herfra kom
den vagt-
et par mis-
avere. Efter
om hjem til
pparat) og
de manden
ent af de to
elsen opto-
ad, som de
serveret de
il nogle fi-

Disse fiskere var stærkt opbragte over, at de to mænd fornylig havde hugget en båd og var sejlet over til den modsatte bred af den 300 m brede fjord, men ved hjælp af nogle gamle sejl og granris byggede holdene sejldugsbåde og vadede ud, indtil vandet blev dybt nok. Mange slap helskindet over, men en del fartøjer sank med mand og mus. En skovmand fra Herning istemte, da skuden gik under, stroferne: »— og det sidste suk i bølgen, da det stolte skib gik ned! For alle hold var overfarten en skrap tårn, men næsten alle gik til opgaven med godt humør.

De to voldsmand havde, inden de stjal robåden, provianteret, og da en melsæk havde været utæt, kunne sporene følges videre til en veritabel guldgraverlejr i Shawneeskov. Ved at udspørge guldgraverne og iøvrigt have øjnene godt med sig, havde holdene her mulighed for at få opklaret adskilligt. Dels befandt de to voldsmand sig i lejren, dels lå der forskellige ejendele, der havde tilhørt de fem forsvundne guldgraverne, som forøvrigt for nogen tid siden (ifølge oplysning fra guldgraverne i lejren) var taget til indregistreringskontoret på politistationen i en nærliggende by. Ankommet hertil rapporterede holdene, hvad de havde hørt og iagttaget i guldgraverlejr, og af et brev, der var efterladt på stationen til to af de fem forsvundne guldgraverne, fremgik det, at to af de øvrige tre havde fundet og under falske navne indregistreret en guldmine i et meget vildsomt terræn ved Porcupine River. I en hytte havde de efterladt en dagbog, der fortalte, at de fulgte sig forfulgt. Inden skovmændene nåede frem til stedet for guldminen og dagbogen, havde de hos en pelsjæger ved floden lavet mad og samlet kræfter efter den hidtidige vandring på 25 km med fuld oppakning. Omsider ankom de af holdene, der nåede så vidt, til Yellow Creek, hvor ethvert spor af de fem guldgraver løb ud i sandet, og hvor de fik opfordring til — de to af nætterne i silende regn — at bygge bivuakker. Næste morgen måtte de stå så tidligt op, at de kunne nå at føre deres rapport og være tilbage på Fort Knox inden kl. 9 (hvad ikke alle hold nåede), men så havde de også i de 24 timer tilbage lagt en strækning på 34 km, flere steder i uvejsomt terræn.

Natlige oplevelser.

Også natorienteringen var meget spændende. Optakten var, at 25 hold hver aften blev inviteret til »friaften« i fortets marketenderi, hvor guldgraverne, pelsjægere og politifolk var samlet i maleriske omgivelser. Af samtalen fremgik det, at der bl. a. var set et mystisk gravkors nede i omegnen af Porcupine River og på et bestemt tidspunkt var iagttaget nogle mystiske lyssignaler et andet sted. Politifolkene slog det hen, men pludselig hørtes hestetramp udenfor, døren blev revet op, og en politimand tumlede ind, slæbende på en såret pelsjæger, der, da han kom til hæfterne, forklarede, at han var blevet overfaldet af to mystiske personer, der under kamp havde bemægtiget sig hans våben. Heldigvis var han blevet fundet af politimanden, der havde ført ham her til fortet. Denne episode gav anledning til, at fort-kommandanten bad hjælpemandskabet undersøge korset (der viste sig at bære forbogstaverne på en af de fem guldgraver), overfaldsstedet (hvor der fandtes en konvolut med et navn og laksegl, en kode og forskelligt andet, som overfaldsmændene havde tabt i skyndingen) samt lyssignalerne, der bestod af en morsesignaler over adskillige kilometer. Den fortalte, at containers med værktøj til U1 ville blive afhentet samme nat på et i morgesmedlingen nærmere angivet sted. De hold, der nåede så vidt, så ganske rigtigt nogle formummede personer ankomme kl. 12, spænde en container på en hest og atter fjerne sig i nattens mulm og mørke.... Så gik det tilbage til fortet for at udarbejde rapport over alt, hvad der var set.

Endnu en 2-mandsopgave kom holdene ud for: Fremstilling af en træspade af en udleveret grankævlø og en lejrlygte af valgfrit materiale.

Divisionsopgaverne

omfattede følgende: Førstehjælpsopgave, hvor en skovarbejder havde fået en stort træ ned over sig. Holdene fældede tre træer, lavede en trebuk og fik ved hjælp af reb og talje hævet træet, så manden kunne befries, forbindes og bæres den lange vej tilbage til fortet på bære. — Bygning af en stor bro over den vandrige Porcupine River ved hjælp af svært tømmer og efter udleveret arbejdstegning; den

skulle kunne passeres af en rytter. Kortlægning af et stort »hvidt« råde på de udleverede kort og opstilling om dets beplantning. — Skitsetegning samt plantning af træer i fortets område — ialt nåedes 10. — Stafetsignaler over 3—4 km opførelse af et 6 meter højt signaltårn. Meldingen, der skulle igennem, talte, at der mandag morgen, syd for Porcupine River, ville blive nedkastet containers til U2.

På grundlag af de på hiken, natorienteringen m. m. opnåede resultater stod det efterhånden klart, at de fem af de fem guldgraver var døde, var blevet begravet ved Porcupine River, og de fire andre sikkert var røde.

De bedste hold:

2-mandshold:

Nr.:	Points:	Trop:
1.	571	Chr. IV trop, Hille
2.	566	Chr. IV trop, Hille
3.	548	Chr. IV trop, Hille
4.	438	1. Brønshøj trop.
5.	431	1. Gjentofte trop.
6.	429	1. Brønshøj trop.
7.	428	6. Vesterbro trop.
8.	426	Fostbrødrene trop.
9.	425	1. Viborg trop.
10.	421	1. Godthåb trop.
11.	419	1. Odense trop.
12.	414	13. Århus trop.
13.	411	1. Esbern Snare tro
14.	401	Asser Riigs trop.
15.	397	2. Viborg trop.
16.	387	Furesø trop.
17.	386	1. Østerbro trop.
18.	377	8. Odense trop.
		1. Viborg trop.
19.	364	1. Vesterbro trop.
20.	359	7. Odense trop.
21.	355	1. Fredericia trop.
22.	354	Fostbrødrene trop.
23.	351	Stærkodder trop.
24.	349	Sct. Jørgens trop.

Divisionshold:

1.	387	Frederiksborg Amt
2.	367	Hejmdal.
3.	346	Lyngby.
4.	338	Godthåb.
5.	337	Ejer Bavnehøj I.
6.	337	Århus I.
7.	331	Bernstorff.
8.	328	Norges 6-mandsho
9.	324	Skjalm Hvide.
10.	319	Nørrejydske II.
	318	Odense.

LDGRAVERE OMKOM

KOVMANDSTURNERINGEN i påsken

Natlige oplevelser.

Også natorienteringen var meget spændende. Optakten var, at 25 hold hver aften blev inviteret til »friaften« i fortets marketenderi, hvor guldgravere, pelsjægere og politifolk var samlet i maleriske omgivelser. Af samtalen fremgik det, at der bl. a. var set et mystisk gravkors nede i omegnen af Porcupine River og på et bestemt tidspunkt var iagttaget nogle mystiske lyssignaler et andet sted. Politifolkene slog det hen, men pludselig hørtes hestetramp udenfor, døren blev revet op, og en politimand tumlede ind, slæbende på en såret pelsjæger, der, da han kom til hægterne, forklarede, at han var blevet overfaldet af to mystiske personer, der under kamp havde bemægtiget sig hans våben. Heldigvis var han blevet fundet af politimanden, der havde ført ham her til fortet. Denne episode gav anledning til, at fort-kommandanten bad hjælpemandskabet undersøge korset (der viste sig at bære forbogstaverne på en af de fem guldgravere), overfaldsstedet (hvor der fandtes en konvolut med et navn og laksegl, en kode og forskelligt andet, som overfaldsmændene havde tabt i skyndingen) samt lyssignalerne, der bestod af en morsesignaler over adskillige kilometer. Den fortalte, at containers med værktøj til U1 ville blive afhentet samme nat på et i morgesmedlingen nærmere angivet sted. De hold, der nåede så vidt, så ganske rigtigt nogle formummede personer ankomme kl. 12, spændte en container på en hest og atter fjernede sig i nattens mulm og mørke... Så gik det tilbage til fortet for at udarbejde rapport over alt, hvad der var set.

Endnu en 2-mandsopgave kom holdene ud for: Fremstilling af en træspade af en udleveret grankævlé og en lejrlygte af valgfrit materiale.

Divisionsopgaverne

omfattede følgende: *Førstehjælpsopgave*, hvor en skovarbejder havde fået en stort træ ned over sig. Holdene fældede tre træer, lavede en trebuk og fik ved hjælp af reb og talje hævet træet, så manden kunne befries, forbindes og bæres den lange vej tilbage til fortet på bære. — *Bygning af en stor bro* over den vandrige Porcupine River ved hjælp af svært tømmer og efter udleveret arbejdstegning; den

skulle kunne passeres af en rytter. — *Kortlægning* af et stort »hvidt« område på de udleverede kort og oplysning om dets beplantning. — *Skitsetegning* samt *plantning* af træer på fortets område — ialt nåedes 10.000! — *Stafetsignaler* over 3—4 km og opførelse af et 6 meter højt signaltårn. Meldingen, der skulle igennem, omtalte, at der mandag morgen, syd for Porcupine River, ville blive nedkastet containers til U2.

På grundlag af de på hiken, natorienteringen m. m. opnåede resultater stod det efterhånden klart, at den ene af de fem guldgravere var død og var blevet begravet ved Porcupine River, og de fire andre sikkert var myr-

De bedste hold:

2-mandshold:

Nr.:	Points:	Trop:
1.	571	Chr. IV trop, Hillerød.
2.	566	Chr. IV trop, Hillerød.
3.	548	Chr. IV trop, Hillerød.
4.	438	1. Brønshøj trop.
5.	431	1. Gjentofte trop.
6.	429	1. Brønshøj trop.
7.	428	6. Vesterbro trop.
8.	426	Fostbrødrene trop.
9.	425	1. Viborg trop.
10.	421	1. Godthåb trop.
11.	419	1. Odense trop.
12.	414	13. Århus trop.
13.	411	1. Esbern Snare trop.
14.	401	Asser Riigs trop.
15.	397	2. Viborg trop.
16.	387	Furesø trop.
17.	386	1. Østerbro trop.
18.	377	8. Odense trop.
19.	364	1. Viborg trop.
20.	359	1. Vesterbro trop.
21.	355	7. Odense trop.
22.	354	1. Fredericia trop.
23.	351	Fostbrødrene trop.
24.	349	Stærkodder trop.
		Sct. Jørgens trop.

Divisionshold:

1.	387	Frederiksborg Amt.
2.	367	Hejmdal.
3.	346	Lyngby.
4.	338	Godthåb.
5.	337	Ejer Bavnehøj I.
5.	337	Århus I.
6.	331	Bernstorff.
7.	328	Norges 6-mandshold.
8.	324	Skjalm Hvide.
9.	319	Nørrejdyske II.
10.	318	Odense.

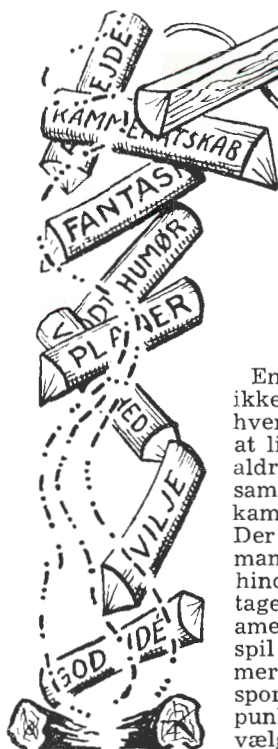
Øverst: Spejderchefen overrækker præmier til de tre vindende hold fra Frederiksborg amts division.

Nederst: En rødfrakke ankommer til Fort Knox.

det af uran-søgere, der forklædt som guldgravere gennemtrawlede området på jagt efter dette vigtige stof, og som holdt til dels i U1 (den på hiken besøgte guldgraverlejr), dels i den i stafetsignalerens melding omtalte U2-lejr. I storm og regn drog skovmændene derfor mandag morgen ud fra fortet for at opsnappe de omtalte containers og om muligt uskadeliggøre banditterne. Lidt over kl. 9 nedkastedes ganske rigtigt fra en lavtgående fly hele fire containers, som skovmændene sikrede sig, inden uran-folkene nåede frem, og under eftersøgning af U2 (U1 viste sig på dette tidspunkt at være forladt) stødte man på ca. 30 uran-folk, der efter en vældig kamp blev bundet og i triumf ført til Fort Knox, hvor de blev overgivet til politiet for senere at modtage deres retfærdige straf.

Og således endte den gigantiske undsætnings ekspedition i den canadiske ødemark. Andetsteds på disse sider kan du se, fra hvilke troppe og divisioner der var mødt de bedst egnede folk til løsning af de stillede opgaver.

Torben.

Patruljeførers Lade

Teltturist eller lejrsportsmand..?

En patrulje, der ikke benytter enhver mulighed til at ligge i lejr, får aldrig det rigtige sammenhold og kammeratskab. — Der kan være mange ting, der hindrer jer i at tage på tur, eksempelvis fodboldspil og andre former for udendørs sport, men på det punkt må man vælge enten at møde hver gang patruljen kalder, eller også holde op med at være

spejder. — Så enkelt er det; for en spejder, der ikke er lejr vant, er ikke noget videre værd. Tænk på sommerlejren! Alt det, patruljen kommer ud for på en sådan tur, kan slet ikke klares uden en grundig træning, og den får I på week-endlejrene i forår og efterår. Der findes en del patruljer, for hvem forårsturneringen er den første lejr tur. Men hvorfor ikke begynde noget før?

Det er efterhånden blevet så almindeligt at ligge i telt, at alle unge har prøvet det, men læg en gang mærke til, hvor mange der kan ligge i telt i al slags vejr! Hører din patrulje til dem, der søger ly i en lade, hvis det regner lidt? Det gør de fleste »teltturister«. Det er spejderne, der har lært folk at ligge i telt, og vi har stadig en forpligtelse til at gå i spidsen på det område. Men det kræver som før sagt træning at kunne gøre det.

Der er regler, som ikke må glemmes, og der er forberedelser, som

skal gøres, for at I kan få en god patruljetur. Det stiller krav til patruljeførerens evne til at planlægge og til at lede lejrens forløb.

Hvad med materiellet?

Den første betingelse for at kunne tage i lejr er, at materiellet er i orden.

Men som det ordensmenneske du er, har du selvfølgelig sikret dig, at patruljens materiel er blevet efterset, inden det blev gemt væk i efteråret! Hvis det ikke er sket, er det på høje tid at få teltet set efter og repareret, hvis det er nødvendigt. Lad være med selv at reparere flænger i teltdugen. Det kan du alligevel ikke gøre godt nok. Send det ind til »Depotet«, men bed dem reparere det hurtigt; der er ingen til at spille. Skal der et nyt skaft på øksen, kan I selv klare det. Der er måske også nogle buler i koge-karrene, som skal rettes ud, og mon ikke redningsrebet kunne trænge til en afløser? Når først materiellet er tip-top, kan I begynde at tænke på, hvor I skal tage hen. Men tag nu ikke det samme sted hen hver gang! Det bliver kedeligt i længden. Det er spændende at gå på opdagelse i nye egne, hvor der er nye områder at udforske. Find på kortet et sted, der talter jer, og beslut at tage derhen. Men det er ikke gjort med den beslutning. Nu skal hele patruljen i sving. *Materielforvalteren* ser en sidste gang efter, om materiellet er i orden. *Kasseren* laver et budget for turen og opkræver penge hos patruljens medlemmer, hvis ikke patruljekassen skal betale turen. *Krønikeskriveren* sørger for at have dagbog, tegnepapir og fotografiapparat klar, og du selv laver sammen med din assistent program for turen. Efter jeres

arbejdsplan er der forskellige prøver, der skal tages, men hele turen skal ikke gå med arbejde. Der skal også være noget morsomt og spændende på programmet. Og lad være med at fortælle patruljens medlemmer om dette. De skal ikke vide alt i forvejen. Når alle forberedelser er gjort, kan I tage af sted med god samvittighed og regne med en god tur.

I selve lejren er det almindeligt, at hver spejder har sit ganske bestemte arbejde, men du må som PF passe på, at det ikke altid er den yngste, der får det kedeligste: at hente vand, mælk, brænde og lign., og slet ikke får lov at forsøge det mere spændende: at lave mad, hugge med en økse o.s.v. Du skal selv hele tiden holde øje med, at alt går, som det skal, og hjælpe til, hvor det er nødvendigt. Hvis du sørger for, at programmet for lejren er lagt sådan, at alle patruljens medlemmer får lært et eller andet, som de ikke kunne før, er du på den rigtige vej til at gøre din patrulje til lejr sportsmænd, som virkelig forstår at klare sig med, hvad de kan finde ude i naturen, uden at være afhængige af, om der er isbød i nærheden af lejren!

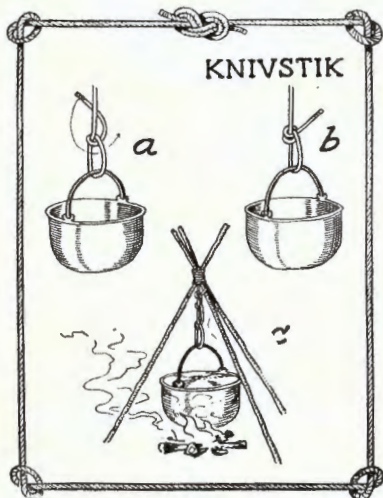
Maden er et vigtigt problem.

Har I selv jeres specielle midt-dagsretter, som I selv har fundet på? Jeg kender en patrulje, som meget ofte laver et underligt mismask af sukker, mel, margarine samt sorte pølser, pillet ud af skindet. Det ligner nærmest det, man bruger til at reparere asfalterede veje med; men sig ikke noget ondt om den ret til patruljen, for så bliver I uvenner med dem, for de kan nemlig lide at lave deres mad på deres manér. Jeg har også kendt en pa-

Knivstikket

er et uanseligt lille stik men uhyre nyttigt — se blot nedenstående tegning! Det er let at slå og let at løse og holder alligevel sikkert, men NB! — kun når der er **træk i rebet**. Skal stikket være bundet i længere tid, og man vil sikre sig mod, at det går op i utide, kan man binde tampen med et dobbelt halvt stik omkring langtovet oven over knivstikket.

De hvide kalkpletter,

der efterhånden afsættes på stuefuglenes bade- og drikkeglas, og de hvide rammer på akvariets glassider fjernes let med eddike.

trulje, som lavede hjortesuppe. Men den opskrift er det aldrig lykkedes mig at komme i besiddelse af!

Prøv noget nyt! Ethvert fjols kan lave bøffer og frikadeller, det er ikke spor svært. Men hvorfor prøver I ikke at købe en hare og steg den på spid? Det er der sport i. En kanin kan også anvendes. Eller hvad mener du om en høne stegt i ler. Mulighederne er mange, det gælder bare om at prøve dem. Lad være med at traske i hælene på jeres forgængere. Skab patruljens særpræg, og hold fast ved det. Du kan tro, det betaler sig.

Og til slut en meget vigtig ting! Husk at opføre jer sådan på lejrpladsen, at I og jeres kammerater en anden gang er velkomne til at komme igen. Det opnås ved en stilfærdig og høflig optræden, gennemført orden i telt og på lejrplads under hele lejren og en aflevering af lejrpladsen, der ikke giver mulighed for mindste kritik. Vi har traditioner at holde i hævd som førernde lejrspidsmænd, og dem vil du og din patrulje vel ikke ødelægge? Ugle.

Altmuligmanden

Rensning af aluminiumsgenstande

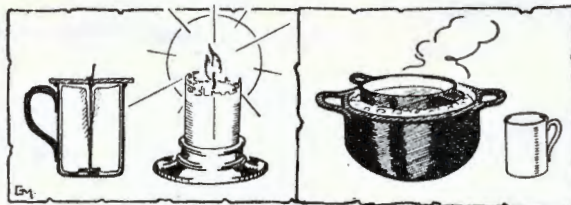
kan foretages med opvarmet eddike. Skur overfladen kraftigt med den varme eddike og skyl grundigt efter med ferskvand. Husk iøvrigt altid, også i lejr, at skylle jeres gryder i ferskvand, hvis I har vasket op i strandkanten. Havvandets salt er i stand til at ætse aluminium'et, så der til sidst kommer hul.

Skærpning af metalfile.

Når din metalfil er blevet »sløv«, fordi alle riller er fyldt med metal-spåner, renses den således: Først fjernes med en metalbørste så mange løse spåner som muligt, hvorpå filen lægges i fortyndet svovlsyre, til alle riller er befriede for spåner. Skyl derefter i rent vand og gnid efter med lidt olie for at hindre rustdannelse.

Et bloklys

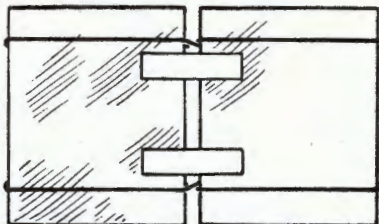
Julen er forlængst forbi; men lysestumperne har du måske, da du er sparsommelig og nøjsom, gemt væk; men du aner ikke, hvad du vil bruge dem til. Sådan gik det mig. For nogen tid siden begyndte jeg imidlertid at eksperimentere med disse lysestumper. Jeg puttede dem ned i en lille gryde, og den satte jeg ned i en større gryde med kogende vand. Stearinen smeltede, og væger og urenhed sank til

Kortskitsen blev ødelagt!

Ja, det blev den, fordi den var lavet på for tyndt papir, og fugtig, som den var af duggen, blev den hurtigt umulig at tyde.

Dette sker aldrig mere, hvis du laver dig en mappe af to stykker godt pap og to stykker gummibånd. I ryggen sætter du to klæbestrimler — eller bedre endnu, to strimler lærred.

bunds. I mors stoppekurv fandt jeg noget hvidt bomuldsgarn; det lagde jeg 4-dobbelt, stak denne væge gennem hullet i en 5-øre og slog et fyldigt stopperknob, for at vægen ikke skulle glide ud. Nu fandt jeg mit gamle, veltjente spejderkrus, hældte det fuldt af stearin og lod vægen med 5-øren gå til bunds i kruset og stillede det hele til afsvaling. En timestid efter var lyset afkølet og gled let ud af kruset. — Det var smukt at se på, men desværre var der et dybt hul ned langs vægen (stearinen stivner jo først ude i periferien og sidst inde i midten). Dette hul fyldte jeg med smeltet stearin — og nu var lyset fint. En fod af gips lavede jeg nemt, og nu har jeg et af disse næsten uforgængelige og meget moderne bloklys — gratis.

»Danmark« melder: »Alt vel«

der let hen over stenbroen, langsomt og roligt, så stærkt som nu okserne eller muldyrene føler trang til at bevæge sig. En anden ting, som vi havde megen fornøjelse af, var kadrejerne, der kom ud til skibet for at handle. Hele dagen lød det: »change for change«, og det var ikke småting, der blev »changed«, byttet som det hedder på dansk. For gammelt konserver og tobaksdåser fik vi et læs bananer, og for en kniv og et par gamle sko kunne man få et lille anker vin eller en broderet dug. Da vi gik til søs igen, var der mange, der manglede deres gymnastikbukser og -sko, og de 3 styrmænd, som står for salget af ekstra beklædning, gjorde glimrende forretninger.

(Fortsættes i næste nummer).

„Sporfinder“ hjælper dig med stjerneprøverne

FÆRDSLSREGLERNE

Et af punkterne til 1. stjerne lyder således: Ulveungen skal kunne færdselsreglerne for fodgængere og cyklister.

Der sker desværre hver dag mange færdselsulykker, som kunne have været undgået, hvis folk kendte og rettede sig efter de gældende færdselsregler, så der er god grund for jer til at gøre jeres bedste for snarest at få sat kryds ud for dette punkt.

Du ved sikkert godt, hvordan du skal udvise færdselskultur som fodgænger, ikke? Man retter sig efter de anbragte færdselsskilte og signaler, man leger ikke på kørebanen, man løber ikke ud bag et holdende køretøj, man går lige over kørebanen, og man benytter såvidt muligt fodgængerovergangene.

Så er der færdselsreglerne for cyklister. Ja, først og fremmest skal cyklen naturligvis være i orden: Brems, klokke, katteøjle, evt. hvid bagskærm og lygte. Det er ingenlunde flot at klare sig uden lygte efter mørkets frembrud, — det er tværtimod både uklogt og farligt, idet man nemt kan blive overset af

de øvrige trafikanter og derfor let bliver kørt ned.

En cyklist må også huske på, at der er noget, som hedder vigepligt, hvilket vil sige, at man skal holde tilbage for færdsel fra hovedveje og -gader og for færdsel, som kommer fra højre side. Og hvis man er i tvivl om, at man har vigepligt, så må man hellere holde tilbage en gang for meget end en gang for lidt.

Man må ikke cykle på fortov og fodstier, og som følge heraf må man heller ikke cykle ud af låger, porte og lignende.

Glem ikke, at der kun må være 2

personer på en cykel, når der er et sæde til hver af dem, og den ene er under 6 år. Du må altså ikke køre med en kammerat på stangen eller på bagagebæreren, hvor fristende det end kan være.

Når du hører ambulancen tude, må du straks søge ind til siden og standse op, indtil den er kørt forbi.

Endelig skal cyklisten ligesom fodgængererne rette sig efter de anbragte færdselsskilte og færdselssignaler (lyskurve). For at kunne rette sig efter dem, må man vide, hvad de betyder, og det vil din flokfører hellere end gerne hjælpe dig med.

Når du kan det hele, og du har fået dit kryds, glem så ikke, hvad du har lært, men ret dig efter det, både når du er i uniform, og når du er civil. Gør på denne måde dit bedste for, at folk kan få den rigtige opfattelse af, hvordan ulveunger er.

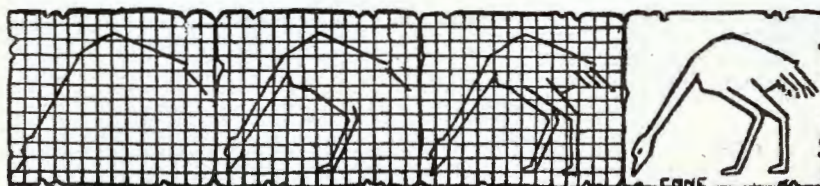
God jagt.

Hvilken ulveflok er

DANMARKS ÆLDSTE?

Vi her i 1. Gentoft flok har med interesse læst Rakscha's artikel i SPEJDERNES MAGASIN om de første ulveunger i Danmark, i disse måneder for 30 år siden.

Imidlertid mener vi, at den første ulveflok blev oprettet her i Gentoft; det skete i oktober 1919, og afdelingschef Max Frellevig (senere divisionschef) var flokfører. Dengang var der ingen egentlig ulveuniform; drengene bar spejderbluser uden på bukserne som trøje og med bælte om. Deres stander, der var grøn, med ordet: »Gentoft« og

Kan du tegne en struds?

et ulvehoved i hvidt, blev senere overtaget af den nuværende flok; den hænger endnu i vort tropshus. Denne ulveflok blev nogle år senere samlet rykket op som spejdere og dannede 2. Gentoft trop, den senere Bernstorff trop.

I begyndelsen af maj 1923 oprettede Max Frellevig igen en ulveflok, og det er den, der har eksisteret lige siden.

Med ulvehilsen
Jytte.

ULVETURNERINGERNE

staar for døren

Lyt, oh ulve!

Se, nu lyser fuldmånen over krat, gennem junglens tavse nat lyder Akelas gjaldende råb:

»Fra den store høvding er indløbet dette bud, at alle stammers ulve i alderen fra 8—12 år i dette måneskifte skal samles til den store forårdsdyst.«

Dette var budskabet, og jeg ved, I vil hyle trodsigt mod den blege måne og de drivende skyer:

Vi kommer, Akela, vi kommer!

Da vil Akela ønske for jer alle, at I må træve uforfærdet og ufortøvet fremad på det rette spor mod målet, at I ikke må give op, om målet er nok så svært, eller om poterne bliver ømme og pelsen måske våd.

God jagt til hver den, der lyder junglens lov.

Akela.

Gør du dit BEDSTE..?

ALLE TOLV

Her er igen 3 dygtige ulve, der har taget alle duelighedstegnene:

BF Søren Vilner (Hathi), 3. Ordrup flok.

BF Jens Müller (Tikki) og

BF Egon Mørkeberg (Tavi), 1. Bellahøj flok.

lermindst, det glade ulvesmil? Gør du dit bedste for at netop din bande skal klare sig godt? Gør du, ulv, også dit bedste imod dig selv?

Ja, det gør du, hvis du holder ulvørene stive og ser dig godt omkring, for da vil du blive en ulvunge, der er krummer i, og som ikke er bange for at give en hjælpende pote.

Vort mærkelige modersmål

Dansk er egentlig et pudsigt sprog, — der findes en hel del ord som faktisk betyder forskellige ting.

Vi tager f. eks. ordet *skyde*. Når fjendtlige soldater skyder, er det farligere, end når træerne skyder, og når bogtrykkeren skyder en linie, mener han dermed noget helt andet end en vagabond, der priser sig lykkelig, fordi han slap fri for at blive skudt (arresteret), og den forelskede, der betror sin ven, at han er skudt i naboens datter.

Men lad os gå videre.

Ikke mennesker alene, men piber, knappenåle og kålplanter har hoveder, synålen har øje, gryden har ører, støvlen har næse, og taget har skæg. — Vi taler om rørets knæ og klip-pens fod. Knive og sakse har rygge, floder har arme, borde har ben, og stole har både ryg, arme og ben. — Vi vejer vore ord, og smager på et forslag. Arene tynger os, tankerne forfølger os, og sandheden slår os. — Vi prøver på at give en dum dreng en forklaring ind med skeer, og vi flyver i flint, når det mislykkes.

Vi slutter med dette: Betjenten røg igennem Østergade og skråede over anlæget for at snuse efter tyven.

Prøv selv at tænke over, hvad der bliver sagt dagen igennem, og I vil finde lige så morsomme eksempler.

Rikkl på sommerfuglejagt!!

Her ser du overskriften til ulvesiderne i det græske spejderblad. Bogstaverne betyder: FOR ULVEUNGERNE

KORPSET RUNDT

Afrika-tingene fundet!

I marts-nummeret opfordrede Gamle Ravn de nordsjællandske og københavnske patruljer til at gå på jagt efter de mange uerstattelige sager fra Afrika (tam-tam, dolke, skind m. m.), som var forsvundet under forsendelse.

En kvik patrulje, Bjørnepatruljen fra 1. Lillerød under ledelse af PF Palle Bang, sporede — ved at krydsforhøre de rigtige folk på egnen — den forsvundne kasse til en gård, hvor den stod upåagtet i en vognport; indholdet var urørt. Detektivpatruljen har ærligt fortjent det flunkende nye patruljekogesæt, der var udsat som præmie. Tak skal I ha'!

Torben.

Betyder din underskrift noget for dig?

En gammel spejderfører sagde engang til mig: »Jeg var altid med på ture og møder, dengang jeg var spejder. Men der var en lørdag, hvor jeg havde mest lyst til at blive hjemme. Men far sagde nej. »Du har på indmeldelsesblanketten lovet at deltage mest muligt, og du har ingen gyldig grund til at blive hjemme«. Jeg svarede, at jeg jo kunne melde mig ud. »Ja, det kan du«, sagde far, »men du kan ikke nå at melde dig ud før denne tur. Selvom du ikke lægger nogen vægt på din underskrift, så skal du huske, at også jeg har skrevet under på indmeldelsesblanketten, og min underskrift skal i hvert fald respekteres.« Og så tog jeg med dengang — og altid siden!»

»FRIE FUGLE«.

MÅNEDENS VERS

Bare et sandskorn, et støvgran i øjet — straks er den smukkeste udsigt spolert!
Bare lidt modgang — straks er man beføjet til at bedømme alverden forkert!

Erik Bøgh.

Vikingeoptyg i Asnæs.

Vi i Balders trop og flok i Asnæs har holdt en knippelfin spejderfest her i byen. Det begyndte med et stort optog, hvis midtpunkt var en flot, formindsket udgave af »Hugin«. Spejderne var udklædt som krigere, mens ulvene gik i række og geled med plakater, der agiterede for festen samme aften. Resultatet var 500 gæster, et helt fint resultat i en så lille by som Asnæs. Underholdningen gik fint, og da vi desuden havde solgt lodsedler i den store stil, blev der et godt overskud til brug ved troppshyttens understyr.

Eli.

Søfart på landjorden!

Atter har kampen om »HØVDINGETEGNET« været afholdt mellem søspejdertropperne i København og omegn. Vi regnede med knapt 100 deltagere, men der kom 125, så det var lidt småt med pladsen om natten i Troldehøj vandrehjem ved Ørholm; det gjorde nu ikke så meget, for en del af natten var drengene alligevel ikke hjem-

me, men på natløb, et stjerneløb, der blev vundet af 2 patruljer fra 1. Sø.

Efter skafning næste morgen startede så det store dagløb, der foregik efter alle kunstens søfartsregler, idet både kort og skovbund var afmærket med de reglementerede mærker, koste, bøjer o.s.v., med sejltreder og minefelter, der selvfølgelig var forbudt område, men som ikke alle patruljer tog sig nok i agt for! Der var også opgaver med pejling, bjergning af mandskab i redningsstol over en kløft, kompasretninger og meget andet, som kan glæde en sømand på landjorden.

Efter oprydningen hjemme på vandrehjemmet kom så det med spænding imødesete resultat: En Vedbækpatrulje havde vundet »høvdingetegnet«, en flot udkåret ror-pind, for det kommende år.

Harding.

En Sct. Georgshilsen fra Venezuela

Nede i Venezuela i Sydamerika bor en dansker, John E. Lütcken-Lehn, som har været spejder i vort korps i over 20 år (indmeldt 1910), bl. a. som TF for Gjøgnerne, og en tid kontorchef på korpskontoret. — Også i Venezuela har han gjort en stor indsats for spejdersagen og leder for øjeblikket hele to troppe og en division i staten Anzoátegui.

I et brev til SPEJDERNES MAGASIN beder han os om at viderebringe en Sct. Georgs-hilsen til jer alle med ønsket om et nyt lykkeligt år for Danmarks spejdere.

Sct. Georgsløbet 1950.

Gennem artikler i alle Odense-troppenes månedsblade var der fortalt om det vidunderlige stof Lunatyl, som virkede som »modgift« mod atombomber og alskens anden ondskab, og da de 17 deltagende patruljer fredag den 17. marts samledes på Munkebjergskolen til instruktion, var det allerede rygtedes, at eftersøgningen på jorden efter dette stof var endt resultatløst, og at det efter al sandsynlighed kun fandtes der, hvor det først var observeret, nemlig på månen. Den danske Lunatyl-ekspert, som til daglig er overlærer på skolen og står for skolens observatorium, gav en meget omhyggelig instruktion i, hvad vi måtte iagttage, hvis det lykkedes med raketskibet Luna-

NYE DAVNE TIL

ÆRES-SIDEN

1. KL. SPEJDERE

2. Vesterbro trop:

Skm. Jens Baggesen.
Skm. Erik Nielsen.
Skm. Wagn Hamann.

Tonkawa-stammen, Næstved:

PF Alf Jönsson.

Thøger Larsens trop, Thisted:

Poul Dueholm.
Kalle Fønns.
Knud Petersen.

Dron. Margrethes trop, Jyderup:

PF Bent Jacobsen.
PF Bent Halby-Petersen.
PA Orla Jørgensen.
PA Richardt Jacobsen.

1. Brønshøj trop:

Skm. Per Schytte Nielsen.

1. Nyboder trop:

PF Ole Thomassen.

1. Søborg trop:

PF Bent Grølsted.
PF Jørgen Ploug-Sørensen.

1. Odense trop:

PF Willy Madsen.
PF Erik Falsig.
PA Børge Nielsen.
PA Ole Skriver.
Leif Pedersen.

1. Odense trop:

PF Bent Jacobsen.

9. Århus trop:

Otto Andreasen.
Per Topholm.
Ib Topholm.

1. Ducholm trop:

Skm. Eddie Hansen.
PF Finn Christensen.

Dron. Margrethes trop, Jyderup:

PF Bent Jacobsen.

PF Bent Halby-Petersen.

PA Orla Jørgensen.
PA Richardt Jacobsen.

Tonkawa-stammen, Næstved:

PF Alf Jönsson.

1. Nyboder trop:

PF Karsten West Nielsen.
PF Ole Thomassen.

Skårup trop:

PF Jørgen Petersen.

1. Odense trop:

PF Jørgen Jensen.
Skm. Axel Melgård Eriksen.

1. Ducholm trop:

Skm. Kai Rothe.

Tonkawa-stammen, Næstved:

Erik Andersen.
Jørgen Brask.

1. Brønshøj trop:

Per Schytte Nielsen.

Chr. d. 2. trop, Nyborg:

Skm. Jørgen Frederiksen.
Skm. Erik Frederiksen.

2. Vesterbro trop:

Mogens Bentzen.
Poul Jensen.
Bengt Möller
Knud Rye Nielsen.

100 km.

Laksetroppen, Randers:

PF Hans-Jørgen Larsen.
Skm. Henning Brasen.

1. Gjentofte trop:

Skm. Jan Pieter Boisen.

BLEV Din TROP NÆVNT DENNE GANG?

master at nå månen, og ledsagede det hele med nogle knippel-gode lysbilleder af månen og planeterne.

Lørdag eftermiddag startede så raketskibet, efter at rationerne med de vitaminiserede nødrationer, som skulle spises undervejs af »flyvende tallerkener«, var blevet uddelt.

Forsinkede af en ekspres-raket med kode-instruktioner fra jorden, startede holdene ved mørkets frembrud og kom først til et fantastisk månelaboratorium, hvor en endnu mærkeligere månebo sad og laborede, og hvorfra der var direkte telegrafforbindelse med laboratoriet Kopernikus, som gav besked om at søge til et månehav i SV, *Mare Imbrium*. Der var det småt med ilt, og to måneboere måtte kaldes til live med kunstigt åndedræt og »atom-piller«. De havde en transportabel radio (»Walkie Talkie«), gennem hvilken holdene blev kaldt til Aristark, hvor man i nattens løb ville søge »jordforbindelse« (uh!). Undervejs lykkedes det dog flere hold at snige sig ind og hugge en flaske Lunatyl fra et månebo-lejrbål. — Ved Aristark, som er et månekrater i møllefacon, var der øde, stille og mørkt, men helt oppe under møllehatten stod der et »fjernsynsapparat«, gennem hvilket patruljerne fik anvist vejen til bedste overnætningssted ca. 5 km i NV retning.

De, som undslap de gasmaske-udstyrede måneboere, kom til ro her, efter modtagelse af et stort stykke rugbrød med grøn ost, skåret ud af månen.

Søndag morgen gik farten videre med afstøbning af spor af kæmpe-øglar, kompasgang ud til kysten, hvor der lå nogle kæmpesardiner ude på 2 meters dybde, og som skulle harpuneres og afleveres til det stedlige ansjokogeri — flag-signalerer over så store distancer, at der måtte benyttes kikkerter — overgang med vippebro over en å — for til sidst at nå frem til Lunatyl-krateret, som imidlertid (ved hjælp af carbid) var i voldsomt udbrud, hvorfor det forflygtigede Lunatyl, som sad i nogle ballonlig-

nende bobler højt oppe i træerne, måtte skydes ned med luftbøsser.

Så var det ca. 25 km lange løb slut, og det var dejligt at hvile de trætte ben i de store, hurtiggående motorbåde, der ad Svendborgsund befordrede de færdige patruljer til Vindeby kro, hvor der var præmie-uddeling og kaffebord. Resultatet af løbet blev, at Sneuglerne, 3. Odense, sejrede, Høgene, 7. Odense, blev nr. 2 og vore egne Ulve nr. 3 og 1. Odenses Hjorte nr. 4.

5. Odense — Sct. Georgs Trop.
Jørgen Einer.

Lad mig først takke for de breve, jeg har modtaget. Mærkeligt nok var alle brevskriverne i det store og hele tilfredse med indholdet, men de utilfredse er vel for sløve til at gide få sat en banulle til redaktøren sammen!

Desværre tillader pladsen ikke, at jeg her besvarer alle de stillede spørgsmål, men I skal få svar direk-

te, ligesom jeres forslag skal blive taget alvorligt under overvejelse. — PF Jørgens Brask fra Delawar-patruljen i Tonkawa-stammen (Næstved) kunne tænke sig en spejderbrevkasse, en idé, jeg også selv tit har syslet med; jeg har dog hidtil droppet den, fordi jeg nærede en — måske ubegrundet? — frygt for, at der kom for få breve til den. — Er der imidlertid almindelig stemning for en sådan brevkasse, giver vi meget gerne plads derfor, men forudsætningen er, at du og en del andre på et brevkort sender mig et par ord derom!

Alle brevskriverne har givet deres fulde tilslutning til anvendelsen af den lille skrift i fortællingerne, og i dette nummer er spejderhistorien derfor igen sat med den.

Folkets vilje — min lov!

Med spejderhilsen
Torben.

SPEJDERMEISEN

foretrækkes af de fleste spejdere og de fleste førere, den er godkendt af korpset som en virkelig god og rummelig rygsæk. Den har alle tænkelige forstærkninger og skulderfild på gjordene.

Kr. 38.50

Vi har mange andre rygsække, og du kan se de forskellige i kataloget du fik med sidste nummer af „Spejdernes Magasin“.

Gå på indkøb med kataloget — gem det godt —
du vil før eller senere få brug for det

Bemærk!

Det er kun et lille billede, men det er et meget fint tilbud, vi har et parti prima korttasker af lysebrunt læder med dobbelt celluloid og bred skulderrem — de sælges i maj for 5.85

De originale svenske brigade-spisebestik

helt nye af rustfrit stål i karton.....	7.85
anden model svensk rustfrit stål	7.25
schweizisk bestik af aluminium	3.85
Rustfrit bestik, i pose, ske, teske, gaffel, og kniv	9.85
Aluminiumbestik i pose, „ „ „ „	3.85

Emaillé tallerkener og krus

flade tallerkener m. emblem	2.30 - 2.50
dybe „ „ „	2.50 - 2.75
krus „ „ „	2.40 - 3.35

Feltflasker orig. finsk militær model

med skrueprop og aftageligt betræk 8.85 — der findes også brugte af samme kval. 4.85

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin

Redakter: cand. mag. Torben Wolff
Slotsvej 34, Charlottenlund.

Spejdersport

Redakter: Adjunkt Svend Rønvig,
Søgade 3, Sørsø.

Nørre Farimagsgade 39
København K., Tlf. Palæ 4526

Eksp. Kl. 9-17½, Fredag 9-19, Lørdag 9-14
Odense: Klostervej 19, tlf. 12.418
Århus: Østergade 26, tlf. 13.613

Depotet er korpsets egen forretning og
giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor

Pistolstræde 19, København K., Telefon
PALÆ 5711 . Kontortid Kl. 8-16, Lør-
dag Kl. 8-12. Giro 2284

Begge Blades Ekspedition
Korpskontoret